

Årsrapport 2020

Andrej Kokkonen

Lektor i statsvetenskap, Göteborgs universitet

Programcensur för Bachelorprogrammet i jämförande politik, Samhällsvetenskapliga fakulteten, Universitetet i Bergen, 2018-2021

Bakgrund

Detta är min tredje programrapport som sensor för Bachelorprogrammet i jämförande politik vid universitetet i Bergen. Programledningen har i år framfört ett önskemål om att jag ska

«Vurder instituttets koronatiltak knyttet til undervisning siden mars 2020»

Som underlag för min rapport har jag intervjuat programledningen och en studentrepresentant via Zoom i december 2020. Jag har även fört informella samtal med några av lärarna på bachelorprogrammet. Dessutom har jag tagit del av en rad kursutvärderingar som genomförts på Bachelorprogrammet under våren och hösten 2020. De flesta frågor i kursutvärderingarna rör undervisningen som sådan, kursinnehållet och undervisningsformerna som erbjuds. Ofta framkommer dock intressant information om institutets Coronaåtgärder (koronatiltak) även i svaren på dessa frågor. Därtill innehåller kursutvärderingarna för vissa kurser också direkta frågor om de åtgärder som SAMPOL har vidtagit i samband med övergången till en Coronaanpassad undervisning.

Allmänt intryck

Mitt allmänna intryck av institutets coronaåtgärder (koronatiltak) är att de på det hela taget har fungerat utmärkt, även om det naturligtvis har förekommit problem. Framförallt framstår övergången till distansundervisning under våren som smått kaotisk. Givet det extremt korta varsel som föregick övergången till distansundervisning och den nästan totala bristen på digitala undervisningsverktyg som stod till institutets förfogande vid övergången är det en mindre bragd att avbrottet i undervisningen inte blev längre. Programledningen och lärarna har lagt ner ett oerhört jobb för att kunna återuppta undervisningen och få den att flyta på bra under omständigheter som har varit allt annat än optimala.

Programledningen och lärarna har även lagt ner ett imponerande arbete på att få återgången till begränsad fysisk undervisning under hösten (med avbrott för lockdowns) att fungera. I stort sett har man också lyckats bra med återgången, trots brist på lämpliga smittskyddsanpassade undervisningslokaler, avbrott för lockdowns och den pedagogiska

utmaningen att kombinera fysisk undervisning med distansundervisning. Mitt intryck är att man nästan har lyckats skapa ny sorts normalitet i undervisningen.

Övergången till distansundervisning under våren

I mina samtal med programledningen har jag förstått att beslutet om att stänga ner den fysiska undervisningen på UiB kom med mycket kort varsel och utan egentlig förvarning. Från början var det tänkt att universitet skulle stängas ner endast några timmar efter det att beskedet om nedstängning kom. Visserligen kunde medarbetare ta sig in på sina kontor i ytterligare några dagar på grund av att säkerhetssystemet inte hann uppdateras i tid, men det är ingen överdrift att säga att universitetet bokstavligen talat stängdes ner över en natt.

Även om man kan förstå att beslutet om nedstängning kom abrupt försatte det programledningen i en svår situation. Man hade ingen färdig plan för en övergång till distansundervisning, utan fick improvisera bäst man kunde. Dessutom hade man – och lärarna på programmet - begränsad tillgång till sina lokaler och därmed begränsad tillgång till verktyg som är nödvändiga för undervisning och planering (datorer, böcker, artiklar, inspelningsstudios, etc.). Lägg till det att UiB vid tidpunkten inte hade några egentliga verktyg för distansundervisning som kunde användas på så stora kurser som de som förekommer på Bachelorprogrammet. Kort sagt befann man sig i en kaotisk situation. Det är inte konstigt att undervisningen temporärt var tvungen att avbrytas under sådana förhållande.

Programledningen fick via UiB tillgång till programmet Kaltura för distansundervisning via internet efter cirka två veckor. Någon vecka senare fick man även, delvis på eget initiativ, tillgång till Zoom och videonotater. I samband med detta kunde undervisningen så småningom återupptas, även om det förekom en hel del problem i början på grund av brist på fungerande datorer och dålig internetuppkoppling hemma hos en del lärare. Dessa problem löstes genom att de lärare som saknade datorer hemma fick köpa in nya datorer (de egna datorerna på universitetet hade programledning och lärare fortfarande inte tillgång till) och genom att man lät lärare som hade en bra internetuppkoppling hemma ta över kursmoment från de lärare som saknade sådan.

Det dröjde även innan lärarna hade lärt sig att behärska de nya programmen och distansundervisningen kunde komma igång på riktigt, något som märks i kursutvärderingar från vårterminen där en del studenter klagar över att ljud har saknats, eller varit mycket dåligt, på en del föreläsningar. Att sådana missöden sker i en sådan kaotisk situation som då rådde är dock inte konstigt, framförallt med tanke på den tidspress programledning och lärare var under för att återuppta undervisningen.

Faktum är att det är förvånansvärt få klagomål på de barnsjukdomar distansundervisningen inledningsvis led av i de kursutvärderingar jag har tagit del av. I stort sett verkar övergången till distansundervisning, när den väl kom igång, ha gått relativt smärtfritt, vilket är en mindre bedrift givet de bristfälliga förutsättningarna. Det är också troligt att studenterna har haft en hel del overseende med de barnsjukdomar som förekommit givet situationens allvar. Sådan förståelse uttrycks ofta i kursutvärderingarna från vårterminen.

Även om övergången till distansundervisning gick relativt bra framkommer det i samtal med programledning och lärare att det krävdes en arbetsinsats långt utöver den vanliga, framförallt av programledningen, för att klara av övergången. Utan den arbetsinsatsen hade avbrottet i undervisningen med största sannolikhet blivit mycket längre.

Distansundervisningen under våren

När väl distansundervisningen kom igång som den skulle verkar den ha fungerat bra terminen ut. Visserligen uppger de flesta studenter i kursutvärderingarna att de hade föredragit att ha vanlig fysisk undervisning. På SAMPOL105, SAMPOL106 och SAMPOL107 anger till exempel 46% av studenterna på våren att digitala föreläsningar och seminarier är sämre (dåligare) än vanliga föreläsningar och seminarier. Men hela 40% uppger att den digitala undervisningen är lika bra (27%) eller till och med bättre (13%) än den vanliga undervisningen. Kurserna får också generellt sett bra utvärderingar och studenterna säger att skulle rekommendera andra studenter att läsa kurserna, vilket indikerar att studenterna har varit nöjda med den undervisning de har fått. Studenterna har även slutfört sin utbildning i ungefär lika hög grad

som vanligt, vilket pekar mot att de har tagit till sig den på samma sätt som de brukar göra. Detta är extra imponerande med tanke på att kurserna – trots studieuppehållet i samband med nedstängningen av UiB - i de flesta fall slutfördes inom de tidsramar som satts upp innan pandemin (med bacheloroppgaver som det enda egentliga större undantaget). På det hela taget måste undervisningen därför sägas ha fungerat bra.

Även om helhetsintrycket är bra förekommer det en del mindre klagomål. Några studenter anmärker på att vissa föreläsningar inte har lagts upp i tid (det vill säga när föreläsningen egentligen skulle ha hållits). Ibland har de inte lagts ut förrän en dag eller två för sent. Det är naturligtvis inte optimalt för studenternas lärande att föreläsningar kommer ut efter angiven tidpunkt. Vad jag har förstått är dock huvudanledningen till detta problem att utrustning och infrastruktur (framförallt internetuppkoppling) har krånglat, till exempel att det har varit svårt att ladda upp föreläsningar på nätet. Det är således ett problem som programledning och lärare har haft svårt att göra något åt med de förutsättningar som har funnits. Problemen verkar också ha minskat över tid, när lärarna fått tillgång till bättre internetuppkoppling och lärt sig de nya programmens begränsningar.

Då lärare fritt kunde välja mellan de olika digitala undervisningsverktyg som UiB efter hand tillhandahöll varierade också undervisningens former. Möjligen har bristen på enhetlighet skapat viss förvirring bland studenterna. Det råder dock ingen konsensus om vilka program och undervisningsformer som är att föredra bland studenterna. Vissa studenter säger sig föredra liveföreläsningar med Zoom, medan andra säger sig föredra inspelade föreläsningar med Kultura och videonotater.

Det som tycks ha fungerat sämst är seminarierna. En del studenter klagar på bristande engagemang från andra studenter. Det är svårt att säga om det bristande engagemanget är något som har med distansundervisningen att göra, men det är möjligt att studenterna hade varit mer aktiva om de hade suttit i samma rum. Ett större problem är då den låga närvaron på seminarierna. 44% av studenterna som gick SAMPOL 105, SAMPOL 106 och SAMPOL 107 under våren svarar till exempel att de inte har deltagit alls i de digitala seminarier som har erbjudits dem under kurserna. Den låga närvaron kan delvis förklaras med att många studenter har haft svårt att delta på grund av sina bostadsförhållanden. Studenter som bor i

studentkollektiv uppger till exempel att de har haft svårt att hitta det lugn och ro som krävs för att kunna delta aktivt i seminarierna utan att störa övriga seminariedeltagare (föreläsningar kräver inte samma aktiva deltagande av studenterna, som därför kan sätta sig själva på mute). Det är naturligtvis beklagligt att studenterna anser att de inte kan fullfölja undervisningen fullt ut på grund av sina bostadsförhållanden. Inte minst skapar det en ojämlikhetssituation där i första hand studenter som är trångbodda drabbas. Programledningen lösning på problemet var att ta bort den obligatoriska närvaron på seminarierna, vilket gjorde att studenter som inte kunde närvara slapp att få underkänt. Samtidigt kvarstår det faktum att de inte fick samma förutsättningar att lära sig som andra studenter med bättre hemförhållanden. Det är dock svårt att lasta programledningen för detta. Så länge UiB var stängt och man inte kunde tillhandahålla studenterna studieplatser kunde knappast programledningen ha gjort mer än den gjorde.

Vad gäller examensformer (vurderingsformer) ändrades av naturliga skäl alla skoleksamnen till kortare hemmeksamnen. Det verkar som om förändringen har fungerat relativt bra, även om några studenter tycker att den nya hemmeksamnen var väl intensiv (en siffra som nämndes av studentrepresentanten var att en hemmeksamnen var på tio timmar under en dag). Jag förstår dock om man med de nya hemmeksamnerna ville efterlikna tidsramarna för skoleksamnen för att inte förändra för mycket i examensformerna. Det finns trots allt en viktig pedagogisk poäng i att tvinga studenterna att läsa på inför examen genom att hålla den relativt kort (så att studenterna inte har tid att slå upp allt i kurslitteraturen).

Det ska också lyftas fram att många studenter anser att distansundervisningen har haft vissa fördelar. Studenternas representant påpekade till exempel att tröskeln för att ställa frågor på distans – i alla fall för en del studenter - är lägre än att ställa frågor i en föreläsningssal med 100-200 andra studenter. Och det tål att upprepas att 13% av studenterna på SAMPOL105, SAMPOL106 och SAMPOL107 faktiskt anser att digitala föreläsningar och seminarier är att föredra framför fysisk undervisning.

Undervisning under hösten

Under hösten återgick UiB och Bachelorprogrammet delvis till fysisk undervisning kombinerad med fortsatt distansundervisning. Den fysiska undervisningen genomfördes med betydligt färre studenter än vanligt i föreläsningssalarna för att studenter och lärare skulle kunna hålla nödvändig distans till varandra (enligt uppgift fanns det plats för ungefär en tredjedel av det normala studentantalet i salarna). Samtidigt streamades föreläsningarna online för de studenter som av olika anledningar inte ville delta i den fysiska undervisningen (till exempel för att de själva tillhörde riskgrupper, eller bodde tillsammans med personer ur riskgrupper). Två gånger under terminen stängde dock UiB ner den fysiska undervisningen på grund av beordrad lockdown och man återgick till att endast ha distansundervisning.

På det hela taget verkar återgången till fysisk undervisning ha varit lyckad. Några större coronabrott har inte förekommit. Studenterna är också i allmänhet nöjda med att återigen ha fått möjligheten att ha fysisk undervisning. Generellt sett får kurserna höga betyg i kursutvärderingarna och en överväldigande majoritet av studenterna säger att de skulle rekommendera andra studenter att läsa de kurser de har tagit.

Dock innebar återgången till fysisk undervisning att programledningen återigen fick en orimlig arbetsbörda. De undervisningssalar som SAMPOL vanligtvis har tillgång till på andra fakulteter drogs plötsligt, in efter ett beslut centralt på UiB om att begränsa kontakterna mellan olika delar av universitetet för att minska smittorisken. Beslutet togs efter det att ordinarie schema hade lagts, varför man plötsligt befann sig i en situation där man var tvungen att lägga om hela schemat. Antalet undervisningssalar som programledningen hade tillgång till minskade dessutom drastiskt i och med beslutet. Detta samtidigt som kraven på undervisningsutrymme (för att kompensera för det ökade avståndet mellan studenterna) var större än någonsin. För att få en förståelse för problemets magnitud kan nämnas att den största kursen på Bachelorprogrammet har nästan 400 studenter samtidigt som många av de övriga kurserna har över 100 studenter var. Lösningen blev att hyra undervisningslokaler av privata aktörer (bland annat en biograf). Detta löste temporärt problemen, men UiB gick in centralt och sa upp kontraktet med en av de största lokalerna efter klagomål om att den frikyrka som ägde lokalen

inte var välkomnande mot HBTQ-studenter. Ännu en gång fick programledningen med mycket kort varsel försöka hitta nya undervisningslokaler på den privata marknaden.

Utöver de organisatoriska utmaningarna innebar även övergången till blandad fysisk undervisning och distansundervisning pedagogiska utmaningar för lärarna. En utmaning som delvis försvårades av det faktum att man fick använda lokaler som inte alltid var utformade för undervisning. I studentutvärderingarna förekommer till exempel en del klagomål om att de studenter som valde att följa undervisningen på distans hade svårt att höra de frågor som studenter som var på plats i undervisningssalarna ställde. Ibland upprepade lärarna frågorna för att underlätta för de studenter som följde undervisningen på distans, men så skedde inte alltid. Om undervisningen hade skett i salar avsedda för ändamålet är det möjligt att sådana problem inte hade uppstått.

Ett annat problem som tas upp är att de studenter som följde undervisningen på distans inte hade möjligheten att ställa frågor till lärarna, eftersom dessa var tvungna att koncentrera sig på den fysiska undervisningen. Med andra ord försämrades distansstudenternas möjlighet att ställa frågor jämfört med när undervisningen bedrevs helt på distans (och lärarna satt ned framför sina datorer och kunde låta studenterna ställa frågor via chatten eller på annat sätt). Det är möjligt att även detta problem hade kunnat lösas om lärarna haft tillgång till riktiga undervisningslokaler, men jag tror det är ofrånkomligt att lärarna får det svårare att uppmärksamma de studenter som följer studierna på distans om de samtidigt måste undervisa fysiskt. Man kan helt enkelt inte ha ögonen både på studenterna i salen och på datorskärmen. Möjligen hade man kunnat erbjuda frågestunder för distansstudenterna i pauser i den fysiska undervisningen, eller mot slutet av föreläsningen. Men, då riskerar de studenter som följer undervisningen fysiskt att gå miste om svaren och känna sig förfördelade. Någon perfekt lösning på problemet som den typ av hybridundervisning som gavs under hösten ger upphov till finns nog inte.

Det ska sägas att det är relativt få studenter som har tagit upp problemen ovan. Överlag är studenterna nöjda med den undervisning som har bedrivits under hösten och möjligheten att få träffa lärare och andra studenter fysiskt. De verkar också ha stor förståelse för de praktiska problem som uppkommit i samband med införandet av hybridundervisningen och är generellt

tacksamma för möjligheten att kunna välja mellan fysisk undervisning och distansundervisning.

De säkerhetsåtgärder som vidtogs för att undvika smittspridning verkar i stort sett ha fungerat. I alla fall har inga större Coronautbrott rapporterats, varken bland studenterna eller lärarna. Med tanke på de stora studentantalen på många av kurserna på Bachelorprogrammet är det imponerande att större utbrott har kunnat undvikas (även om det säkerligen också har att göra med andra faktorer än organiseringen av undervisningen, så som den låga smittspridningen i Bergen generellt och effektiv smittspårning vid mindre utbrott).

Studenternas ekonomiska och psykosociala situation

Coronasituationen har inte bara påverkat studenternas studiemiljö, utan även deras liv i övrigt. I mina diskussioner med studentrepresentanten framkom det att flera av studenterna har förlorat sina jobb, med försämrad ekonomi som följd. Andra har känt sig isolerade när de inte har kunnat träffa medstudenter, vänner och familj som vanligt. Det är svårt att bilda sig en uppfattning om hur omfattande problemen är utifrån det material jag har tagit del av och de intervjuer jag har gjort. Givet att de flesta studenter har slutfört sina studier framgångsrikt tycks de i alla fall inte ha inverkat alltför menligt på studieresultaten (att förlora jobbet kanske till och med kan påverka studieresultaten positivt). Information om hjälp för psykosociala problem har även gått ut centralt från UiB under höstterminen. Det är dock möjligt att problemen kan komma att öka om den nuvarande situationen med distansundervisning och lockdowns fortsätter under våren. Det är därför av vikt att programledning och lärare är observanta på dylika problem i den mån det går.

Slutsats

Mitt samlade omdöme är att de "koronatiltak" som programledning och lärare på Bachelorprogrammet vidtagit har varit föredömliga och på ett exemplariskt sätt har löst de coronarelaterade problem som har uppkommit under året. Faktum är att framförallt programledningen har gjort en heroisk insats under mycket svåra förhållanden för att få igång

undervisningen efter det att UiB stängde ner i början av mars. Man förlorade i princip tillgången till sina egna lokaler och arbetsredskap över en natt. Några program för distansundervisning hade man heller inte tillgång till. Därtill saknade många lärare datorer och bra internetuppkoppling hemma. Att man under sådana förutsättningar lyckades få igång undervisningen igen efter bara två veckor är en mindre bragd. Dessutom lyckades man se till att studenterna kunde slutföra sin utbildning inom ordinarie tidsramar (med undantag för de studenter som skrev bacheloroppgaver, som fick en månad extra på sig eftersom de inte hade tillgång till bibliotek och andra viktiga resurser). Och man gjorde det utan att göra avkall på kvaliteten i undervisningen: genomströmningen var ungefär densamma som vanliga år och studenterna är mycket nöjda med kurserna som gavs under våren.

Framgången har dock haft ett högt pris. Framförallt programledningens arbetsbörda var mycket stor under våren. Möjligen kan UiB dra lärdom av det inträffade och vid nästa lockdown se till att lärare i alla fall kan komma in och hämta datorer och annan nödvändig utrustning från sina kontor innan universitetet stängs ner helt. Det må ha varit motiverat att stänga ner universitetet givet den situation som förelåg i mars, men det hade gått att göra smidigare.

Även under hösten har framförallt programledningen fått dra ett mycket tungt lass, där nya direktiv från UiB centralt med kort varsel har omkullkastat planeringen och krävt organisatoriskt merarbete av mycket omfattande art. Undervisningslokaler har varit tvungna att införskaffas på den privata marknaden. Att de införskaffade undervisningslokalerna inte alltid har varit utformade för undervisning har dessutom skapat pedagogiska utmaningar för både lärare och studenter. Även dessa utmaningar har programledning och lärare klarat av på ett beundransvärt sätt. Studenterna är generellt sett mycket nöjda med höstens kurser och genomströmningen har varit god. Ja, kursutvärderingarna står sig ovanligt bra även jämfört med kurser som gavs på andra universitet innan Corona slog till.

Men framgången har kostat på. Särskilt programledningen har tvingats lägga ner ett mycket omfattande arbete för att få det organisatoriska att fungera. Även om programledningen och lärarna har klarat utmaningarna med bravur är arbetsbelastningen ohållbar på sikt. Det är också anmärkningsvärt att mycket av arbetsbördan beror på beslut som med kort varsel har

tagits centralt av UiB utan att kommunikation med programledningen. Även om besluten kan ha varit motiverade, är det märkligt att man inte har diskuterat dem med programledningen innan man har tagit dem. Rimligen måste någon form av konsekvensutredning föregå sådana beslut. Och sådana konsekvensutredningar förutsätter att man kommunicerar med programledningen.